

Arrest

nr. 150 285 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legt op 11 september 2014 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 januari 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 4 februari 2015 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen de vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister, dit met verwijzing naar artikel 1476quater, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek en een negatief advies van het parket overeenkomstig voormelde wetsbepaling en omdat uit onderzoek is gebleken dat de verklaring van

wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 maart 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [K.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

[...]

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14.01.2015. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Ondanks deze wettelijke verplichting tot motivering over de duur van het inreisverbod, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer niet aan de terugkeerverplichting voldaan is. Verzoeker betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

Wél betwist verzoeker dat verwerende partij dit kon doen zonder daarbij aan verzoeker uit te leggen in de beslissing waarom dit inreisverbod een duur van twee jaar heeft.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij immers om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt om te beginnen dat verzoeker in het verleden reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen – en dus niet aan de terugkeerverplichting voldeed. Verwerende partij herhaalt hiermee de wettelijke grond voor het opleggen van een inreisverbod, en motiveert hiermee niet waarom er voor een inreisverbod van twee jaar werd gekozen. In casu kon verwerende partij overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen van 1 dag t.e.m. 3 jaar. Waarom verwerende partij koos voor een termijn van 2 jaar, blijkt nergens uit.

Verder haalt verwerende partij aan dat de Burgerlijke stand van Antwerpen van oordeel is dat verzoeker trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die enkel gericht zou zijn op het verwerven van een verblijfsrecht.

Deze motieven die verwerende partij aanhaalt, verduidelijken wederom niet waarom er voor een inreisverbod van twee jaar werd geopteerd. Zoals hiervoor werd aangegeven, kon verwerende partij een inreisverbod opleggen van 1 dag t.e.m. 3 jaar. Waarom verwerende partij koos voor een termijn van 2 jaar, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hier heeft verzoeker dan ook het raden naar.

De passage waarin verwerende partij aanhaalt dat ‘uit onderzoek van het dossier [niet] blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar’, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoe komt verwerende partij immers tot deze conclusie, namelijk dat het inreisverbod minstens twee jaar dient te duren? En waarom zou het exact twee jaar dienen te duren, en bijvoorbeeld niet langer? Ook hier laat de motivering van de bestreden beslissing het afweten.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet te motiveren waarom een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Afgezien van een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waaruit de plicht tot het motiveren van de duur van het inreisverbod blijkt, vormt dit een schending van de motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14 januari 2015. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd. De duur van twee jaar van het inreisverbod wordt zo gerechtvaardigd door erop te wijzen dat het niet voldaan zijn aan de terugkeerplicht het gevolg is van de weigering in hoofde van verzoeker hieraan te voldoen, terwijl hij werd ingelicht over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, en dat daarenboven door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen werd vastgesteld dat verzoeker reeds trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij geeft verder aan dat er uit het dossier geen specifieke omstandigheden blijken die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Er wordt bijgevolg –

naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de niet-tenuitvoerlegging van een eerder betekende verwijderingsmaatregel het gevolg is van de weigering zonder meer om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren, waarbij men deze beslissing dus eenvoudigweg naast zich neerlegt, en dat verzoeker ook reeds een oneigenlijk gebruik maakte van de wettelijke samenwoning enkel om een verblijfsrecht te verwerven. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het loutere poneren dat voormelde redengevingen geen motivering zijn voor de duur van twee jaar van het inreisverbod kan niet overtuigen. Verzoeker toont verder niet aan dat verweerder dienstige gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Er blijkt ook niet dat de formele motiveringsplicht zover reikt dat verweerder, indien hij een inreisverbod voor twee jaar oplegt, specifiek zou dienen te motiveren waarom dan wel geen termijn van een andere duur wordt opgelegd. Het kan volstaan dat hij motiveert waarom volgens hem de opgelegde duur van twee jaar is gerechtvaardigd in het licht van de concrete omstandigheden van het geval.

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt gegeven, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoeker kan derhalve niet dienstig opnieuw stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch zou worden besloten indien blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting.

In zoverre verzoeker daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder een inreisverbod voor een duur van twee jaar oplegt omdat het niet voldaan zijn aan de terugkeerplicht het gevolg is van een weigering in hoofde van verzoeker hieraan te voldoen, terwijl hij werd ingelicht over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, en daarenboven door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen werd vastgesteld dat verzoeker reeds trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. De Raad benadrukt andermaal dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de niet-tenuitvoerlegging van een eerder betekende verwijderingsmaatregel het gevolg is van de weigering zonder meer om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren, waarbij men deze beslissing dus eenvoudigweg naast zich neerlegt, en dat verzoeker ook reeds een oneigenlijk gebruik maakte van de wettelijke samenwoning enkel om een verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder zich hierbij heeft gesteund op onjuiste gegevens of op basis van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van zijn geval bij het opleggen van het inreisverbod voor twee jaar.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.6. De Raad stelt verder vast dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Hij verwijst zo weliswaar

naar een zesde overweging bij deze richtlijn dat beslissingen genomen op grond van deze richtlijn geval per geval moeten worden vastgesteld en berusten op objectieve criteria, doch toont nog niet aan dat zulks in casu niet het geval was.

2.2.7. Er blijkt ten slotte niet dat verzoeker zich in het kader van huidig beroep dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling heeft zo betrekking op verwijderingsbeslissingen, daar waar thans een inreisverbod voorligt. Dergelijke beslissingen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering zo als “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”, terwijl overeenkomstig artikel 1, 8° van deze wet een inreisverbod wordt gedefinieerd als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*”. Verzoeker blijft ook volledig in gebreke enige toelichting te verstrekken bij de wijze waarop de bestreden beslissing deze wetsbepaling dan wel heeft miskend. Dit onderdeel van het middel kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS